

Аз му казвам: скопен съм, а той пита колко дѣца имам. Кога нѣкой не разбира или нераче да вникне в' положенето на другиго.

Аз му са расправям, а то ма и не керти.

Аз на теб заповѣдвам, а ти на ¹⁾ комуто мож' ²⁾.

Аз на хайванитѣ хака не зимам. т. е. вода не пиж, а все вино.

Аз нештж попа че тропа. Безпричинно оговаряне от пѣсента: аз нещж попа че тропа, не щж си Гърка че хърка, и не щж влаха, че маха.

Аз от зеле бягам, тѣ ми зелник подлагат.

Аз пиж, тебе хваща (виного).

Аз си отрѣзвам уши и двети ³⁾ (ако ти направиш туй чудо).

Аз са отмичам, то са намича.

Аз тебе шж та испанаваксам. Закана.

Аз съм, кой съм. Казва се на самомнителнигѣ.

Аз стигам от тука чак до булката (рекъл нѣкой гост) и аз стигам до рѣжен-а (рекълѣ домакин'ѣт).

Аз съм таквоз цвете, който ма померише откапва му нос-ат.

Аз си обрѣсвам мустакитѣ и ходвам без мустак за чудо (ако ти го направиш туй).

Аз ти повивам като влѣк (ако излѣзе това така).

Аз турски не знаѣж, ама овнитѣ знает. Нѣкой овчар закарал овни в' Цариград да ги продава за корбан байрам; излѣзли нѣкои гърци и искали да ги прѣкупят и прѣпрода

¹⁾ На-то тука е плеоназъм, нѣ говори се неправилно: «на когото и на комуто» по навикъ с' прѣдлог да употрѣбават склоняванитѣ мѣстоимена а че и не склоняванитѣ.

²⁾ Мож' или мош скратено от можеш.

³⁾ Членът в' множ брой в' Ист. Бълг. се изговаря ти, а в' западна те; ти е белким и по-прво в' прѣжитѣ падежи, нѣ в' косвеннитѣ е очевидно тѣ, както става явно от «тѣх, петтѣх, шестѣх,» както се говори и чуе; но за да нестават двѣ правила върху един член, по-добрѣ е да се приеме тѣ за всички падежи и родове (освѣи та за съществителнитѣ средни род.), защото и честото употрѣбене на ти излѣзва нѣкак злогласно.